

INGER GAMMELGAARD
MADSEN

NUKKELAPSI

Inger Gammelgaard Madsen

Nukkelapsi

SAGA Egmont

Nukkelapsi

Translated by Janne Kauppila

Original title: *Dukkebarnet*

Original language: Danish

Copyright © 2008, 2022 Inger Gammelgaard Madsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728571736

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Miehen suoristautuessa uudet, kiiltävät Lloydin kengät, joita hän yleensä käytti vain niille sopivissa tilanteissa, painuivat multa, ja hän oli kaatua selälleen.

Tunne jostain hauraasta, joka murtuu sormien siihen tarttuessa, kiersi kolkkona ihon alla. Samalla se kiihdytti mieltä tavalla, joka muistutti seksuaalista kiihkoa. Tunne yllätti hänet – muttei silti kokonaan. Mieleen palasivat sammakot, joita eli lapsuudenkodin takapihan pienen puutarha-altaan lähistöllä. Inhottavia, rumia rupikonna nystyräselkineen. Ne raahautuivat kömpelöinä ja avuttomina sinne tänne pihan kivilaatoilla. Jotkut niistä olivat yhtä suuria kuin lapsen kengänpohja. Pienet nelisormiset eturaajat näyttivät kuin amputoiduilta, kun ne viuhtoivat polkaisun jälkeen kengän alla. Vikinä sai vain polkaisemaan entistä lujempaa, kunnes kuului rusahtava ääni ja tuli hiljaista. Osa niistä kuoli vaiti. Kivun ilmaiseminen ei ollut jokaisen sammakon asia. Sitten hän heitti raadot altaaseen. Äiti ihmetteli, mikä sairaus sammakoita vaivasi, kun ne kelluivat vedessä mahat esillä ja löyhkäten. Hän ei silti halunnut puuttua siihenkään asiaan.

Mies seiso i käsivarret suoriksi ojennettuina puristellen kättään nyrkkiin ja auki saadakseen tunteen katoamaan. Housut olivat polvista mutaiset. Hän yritti pyyhkiä multaista maata pois. Hengitys kulki raskaasti ja puuskittain, ja hikeä kertyi otsalle kuin liimattuna. Kosteaa ilmaa tuntui paksulta peitolta. Maatuneiden lehtien ja mullan lemu täytti sieraimet. Paniikki hiipi mieleen sekoittuen turhautumiseen. Hän katseli ympärilleen. Ketään ei ollut onneksi paikalla. Sade oli onnekas sattuma, sillä kaikki pysyttelivät sisällä. Hän kohotti katseensa ja antoi pisaroiden osua kasvoihin. Pisaroiden kylmät pistot ihoon saivat hänet

vapisemaan hiukan. Sekin tunne oli jäänyt kauaksi lapsuuteen. Hän maisteli silmät suljettuina vettä, jota putoili huulille. Yhtäkkiä hän katsoi alas ruumiiseen. Silmäkuoppiin oli alkanut kertyä vettä. Ruumis oli yllättävän painava, kun mies nosti sen maasta. Toinen käsi valahti velttona sivulle ja heilahteli sitten miehen lonkkaa vasten, kun hän lähti kävelemään sateessa. Vesi valui ruumiin poskilla kuin kyyneleet. Mies tunsu itkun kurkussaan. Miksi hänen piti mennä huutamaan? Hän inhosi sellaista vinkumista. Hänen olisi vain pitänyt tehdä niin kun mies tahtoi. Kyyneleet sekoittuivat sadepisaroihin, ja suussa maistui suolaiselta.

1

Uutistenlukijan ääni kertoi rauhattomuuksista ja itsemurhapommittajista Lähi-idässä. Nainen kuunteli ääntä kiinnittämättä sisältöön huomiota. Niin kävi aina, kun hän seurasi uutisia radiosta tai televisiosta. Se kaikki oli niin kaukana – hänen mielessään toisella planeetalla asti. Tanskakin on lähempänä terrori-iskuja, kun lähdimme amerikkalaisten mukaan sotimaan Irakiin, hänen miehensä muistutti. Maailma on armoton. Hänen maailmansa ei ollut silti sellainen. Hän tunsi itsensä turvalliseksi Tanskassa, varsinkin Jyllannissa ja erityisesti Århusissa, jossa sattui harvoin mitään pahoinpitelyjä tai raiskauksia kummempaa. Kamalia tapauksia toki nekin, mutta nekin eivät yltäneet hänen pieneen maailmaansa aitalikusterin suojaamassa omakotitalossa Brabrandissa.

Uutislähetys päättyi, ja puoliltapäivin alkoi soida musiikki. Hän hyräili mukana Richard Ragnvaldin iskelmää ja katseli keittiön ikkunasta, kuinka teinitytär hölkkäsi kotiinpäin. Jäteastia oven vieressä oli täpötäynnä, sillä sitä ei ollut viety tien

viereen edellisiltana, jotta roskakuski olisi voinut tyhjentää sen aamulla. Siksi hän oli pyytänyt huoneessaan vain iPodiinsa uppoutuneena istuvaa Mariaa viemään roskat kauemmaksi jätekontille saakka. Hän ei ymmärtänyt, miksi nuorilla tytöillä piti olla sellaisia laitteita. Niitä ei ollut näkynyt kahdella lapsella, jotka olivat jo lentäneet pesästä aikaa sitten. Enää ei ollut tarkoitus hankkia lapsia lisää, mutta sitten...

Hänen katseensa kohosi taivaalle. Kohta sataisi taas. Missä aurinko oikein piileskeli tänä kesänä?

Maria ryntäsi keittiöön hengästyneenä kenkiään riisumatta.

”Äiti, äiti! Kontissa on jotain!”

”Mitä siellä on?”

Hän sammutti radion, jossa toimittaja oli ryhtynyt väittelemään poliitikon kanssa.

”Se on käsi”, värisevä ääni kertoi.

Teinityttöni katselee liikaa elokuvia, hän ajatteli ja jatkoi ruisleipien voitelemista lounaspöytään. Mielikuvitusta häneltä ei ollut ainakaan ikinä puuttunut.

”Eiköhän se ole vain nukke, jonka joku on paiskannut roskeen?”

”Ei!”

Tyttö hengitti raskaasti.

Hän kääntyi katsomaan tytärtään ja ymmärsi, että jokin oli pahan kerran vialla. Marian kasvot olivat vitivalkoiset. Silmistä kuului kauhistus, jollaista hän ei ollut ennen nähnyt. Tyttö puristi edelleen roskapussia kädessään kuin käsi olisi krampissa. Sitten hän puhkesi itkemään ja pudotti pussin vasta pestylle keittiön lattialla.

Äiti pyyhki käsiään pyyhkeeseen poissa tolaltaan. ”Hyvänen aika rakas, onko se totta? Ei kai se voi olla totta!”

Hän kiskaisi villapaidan pikaisesti päällensä.

”Mennäänpä sinne selvittämään, mistä on kyse, kun näit siellä käden.”

Marian keho oli alkanut täristä kauttaaltaan, joten äiti pani hänet istumaan tuoliin keittiönpöydän ääreen. Hän laski hanasta lasillisen kylmää vettä ja asetti sen tyttären eteen. ”Juo tämä, minä palaan pian takaisin.”

”Ei äiti, et voi mennä sinne. Entä jos murhaaja on siellä yhä!”

Hän hymyili lempeästi. ”Katsotaan nyt ensin, mitä siellä on, eikö niin.”

Jätekontille kävellessään hän oli silti rauhaton, ja hänen jalkansa alkoivat vapista. Jos tyttö puhui tosiaan totta, niin mitä hänen pitäisi tehdä? Hän puisteli päätään omille ajatuksilleen. Ei jätekontissa tietenkään olisi mitään kättä. Ilma oli helteistä ja kosteaa. Hän kiskoi puseroaan viilentääkseen ihoaan. Kuluneet puukengät, joihin hän oli kiireessä sujauttanut jalkansa, eivät olleet pysyä mukana.

Jätekontti oli kookas ja suljettavaa mallia. Se oli jo ruostunut mutta oli kai joskus ollut punainen. Etupuolella oli kolme luukua. Yksi niistä oli auki. Maria oli ilmeisesti paennut paikalta sulkematta sitä. Hän kurkisti sisään, ja vastaan tunki lämmin mätä lemu. Kärpäsiä lenteli sinne tänne. Hän näki käden muutaman mustan jätensäkin ja jonkinlaisen laikukkaan sohvatyynyn välissä. Nainen pidätti henkeä, ja sydän alkoi pamppailla. Alhaalla kontissa lojui ihmisen käsi. Hän yritti saada silmiinsä jotakin, jolla yltäisi pohjalle asti, ja huomasi sitten maassa kepin, jonka poimi käsiinsä. Sillä ylsi juuri ja juuri käteen saakka. Hän kohotti kättä varovasti kepillä. Liike sai suuren jätensäkin vierähtämään niin, että esiin tuli koko käsivarsi, hartia ja sitten valkoinen kaula. Luukusta konttiin osuva valo paljasti,

että hennon kaulan väri vaihteli vitivalkoisesta sinertävän mustaan. Hän ei tiennyt, mistä oli saanut rohkeudenpuuskan eikä ymmärtänyt vielääkään, mitä oikein katseli. Kaikki eteni kuin transsissa. Hän kurotti taas hitaasti kepillä ja työnsi paperipussia, jonka alla olisi pitänyt olla kasvot. Paperipussi vierähti pois. Hän näki sen pyörähtävän pari kertaa kuin hidastetussa elokuvassa ja seurasi sitä silmillään, kunnes hän palasi katsomaan kohtaa, jossa pussi oli ollut. Hän halusi kirkua, muttei kyennyt. Kurkku tuntui kuroutuvan umpeen.

Kasvot olivat tulleet näkyviin. Silmät tuijottivat kylminä ja tyhjinä kontin kattoa, suu oli avonainen ja huulet sinimustat. Ruumis oli lapsi. Pieni tyttö.

Hän heitti kepin tiehensä ja juoksi lähimpään pensaikkoon pitäen kättään suun edessä. Pallean krampeja hän ei kyennyt estämään. Sapen maku nousi ylös aina nieluun saakka. Hän nosti käden pois suulta, kun lämmin neste lähti liikkeelle, ja oksensi pensaisiin.

2

Nainen kuuli puhelimen heikosti kylpyhuoneen oven ja juuri pestyihin hiuksiin kiedotun froteepyyhkeen läpi. Hän oli vastikään herännyt, vaikka oli jo iltapäivä. Heräämiseen ei vain ollut syytä. Tiskattavaa, siivottavaa ja pyykättävää kyllä riitti. Talo näytti siltä kuin siellä olisi juhlistettu railakkaasti koko aamu. Päässäkin tuntui siltä. Olisipa se tosiaan ollut syynä. Silloin hänellä olisi ainakin ollut hauskaa. Sen sijaan hän oli tyhjentänyt punaviinipullon itsekseen ja seurannut televisiosta tappavan tylsää ohjelmaa – kuulematta ja näkemättä. Hänen ajatuksensa olivat olleet kuin toisessa maailmassa. Silmäluomien alettua painaa ja naisen huomattua, että hän torkahteli lyhyhistyneessä asennossa, joka taatusti jäykistäisi niskan, hän sammutti television. Hän ei ollut jaksanut siivota jälkiään vaan oli kaatunut suoraan sänkyyn, jossa hän oli nukkunut rauhattomasti unineen ja painajaisineen, joita ei enää muistanut. Ne jäivät silti vielä sielua kuin epämiellyttävä tunne. Hän muisti jotain väläyksittäin, mutta unohti sitten taas. Hän ei halunnut muistaa jotakin.

”Onko siellä Kamilla Holm?” ääni puhelimesta kysyi.

”Kyllä.”

”Freelancekuvaaja Kamilla Holm?”

Hän epäroi. Asia kuulosti työltä. ”Kyllä”, hän vastasi silti ja mietti sitä, kuinka usein oli kieltäytynyt viime vuosina työtehtävistä tai jättänyt vastaamatta puhelimeen, kun se soi.

”Kyllä, se olen minä”, hän toisti päättäväisemmin.

”Sinua on suositeltu minulle. Olen tuore tulokas”, ääni sanoi Kööpenhaminan murteella ja kuulosti hiukan innokkaammalta.

Mitähän on meneillään, hän ajatteli ja solmi kylpytakin vyön kiinni puristaen puhelimen luuria olkapäähän ja leuan väliin.

”Soitan Dagens Nyheder -lehden toimituksesta”, ääni jatkoi, aivan kuin Kamillan ajatukset olisivat jo välittyneet toiseen päähän teleyhtiön johtoja pitkin. Toimittajan täytyi tosiaan olla tuore tapaus. Kaikki vanhat toimittajat olivat jo jättäneet työt, ja kaikki ne tunnetut lehtiammatilliset, joiden kanssa hän oli tehnyt paljon yhteistyötä aina yritysten perustamisista Århusin juhlatuoksaan ja poliittisiin tapauksiin, olivat vaihtuneet tuoreisiin ja tuntemattomiin. Siitä oli jo yli vuosi, kun hän oli viimeksi työskennellyt uutistoimitukselle – tai ylipäätään työskennellyt. Säästötkin oli melkein käytetty. Pankki oli lähettänyt jo yhden muistutuksen siitä, että luottoraja oli ylitetty. Aivan kuin hän ei käyttäisi verkkopankkia ja tietäisi asiaa itse. Kauan ei voisi enää jatkaa niin, sillä pankki oli ollut jo pitkään myötämielinen.

Toimituksessa oli kuitenkin yhä joku, joka muisti hänet ja oli suositellut häntä. Joku oli ollut tyytyväinen hänen työhönsä. Thygesen, hän ajatteli. Sen oli pakko olla päätoimittaja Ivan Thygesen. Hän oli aina ajatellut miehen pysyvän työssään eläkeikänsä saakka. Hän oli sellainen pomo, johon työntekijät

luottivat ja jolla ei ollut työnsä ohella muuta elämää. Hän istui työpöytänsä takana, kun muut lähtivät illalla kotiin, ja hän istui siellä taas – tai yhä – aamulla, kun töihin palattiin. Ainoa merkki jostakin muutoksesta yön kuluessa oli se, että mies oli vaihtanut paitaa.

”Minulla on sinulle toimeksianto – jos se kiinnostaa sinua?” Kysymys esitettiin hiukan epäroiden. Thygesen oli varoittanut toimittajaa siitä, että vastaus voisi olla kielteinen, joten muistilehtiössä oli varmasti valmiina jo seuraava numero. Ellei useita, sillä freelancekuvaajia riitti kyllä tavoiteltaviksi. Toimitus ei ollut ilmeisestikään palkannut vielääkään vakituista valokuvaajaa. Toimittaja oli kuitenkin soittanut juuri hänelle. Tilaisuus oli käsillä. Hänen pitäisi vain tarttua taas toimeen.

”Tietenkin”, hän kuuli itsensä sanovan.

”Voimmeko tavata Edwin Rahrs Vej’llä Brabrandissa heti kun ehdit? Näet kyllä, mitä perillä odottaa.”

”Selvä! Lähden tulemaan.”

”Nimeni on muuten Anne Larsen”, toimittaja sanoi.

Kamilla oli ehtinyt jo riisua märän pyyhkeen hiuksistaan ennen puhelimen laskemista alas. Hän kuivasi hiukset pikaisesti hiustenkuivaajalla, puki samalla ylleen ja tajusi vasta silloin, ettei ollut kysynyt, mistä asiassa oli kyse. Mitä toimittaja tarkoitti sanoessaan, että hän näkisi kyllä, mitä perillä odottaa? Tehtävä oli ensimmäinen vuoteen, ja hän unohti kysyä jotain niin tärkeää. Oliko rutiini jo unohtumassa?

3

Oikeuslääkäri Henry Leander saapui aina murhapaikalle rikosteknikoiden kanssa ennen kuin muut ehtivät sotkea jälkiä, jotka voisivat olla raskauttavia todisteita. Yksittäinen hiussuortuvakin voisi olla ratkaiseva.

Hän koki olevansa rutinoitunut oikeuslääkäri mutta joutui silti myöntämään itselleen, että jokainen uusi tapaus sai vatsanpohjan vellomaan. Ikinä ei tiennyt etukäteen, millainen näky paikalla odottaisi. Sama piinaava tunne sai hänet kuitenkin liikkeelle. Rauhaton olo johti haluun ratkaista arvoitus, löytää murhaajan virheet ja paljastaa tämä – olipa tekijä sitten mies tai nainen. Hän tosiaan rakasti työtään, vaikka se olikin johtanut siihen, että hän oli luopunut uuden naisen etsimisestä Maryn kuoltua yhdeksän vuotta aiemmin. Mary oli ollut hyvä, uskollinen ja luotettu kumppani 25 vuotta. Hän oli kuollut keuhkosityöpään hopeahääpäivän jälkeen tupakoituaan vuosikausia urakalla. Hän ei ollut moittinut miestänsä edes, kun tämä kömpi viereen sänkyyn myöhään yöllä tutkittuaan sitä

ennen mädäntynyttä ruumista. Nainen oli ollut eläinlääkäri ja tottunut siksi monenmoisiin sotkuihin. Henry oli tavannut kolme vuotta Maryn kuoleman jälkeen nuoren lesken ystäviensä avulla. Naisella oli englantilaisia sukujuuria kuten heilläkin oli ollut, joten hän uskoi heillä olevan jotakin yhteistä. Nainen ei ollut kuitenkaan kestänyt ajatusta “hänen kalmoistaan”, kuten hän kutsui ruumiita. Nainen väitti hänen haisevan ruumiilta ja vetäytyi loitommalle, jos häntä yritti halata. Henry oli yrittänyt selittää käyttävänsä steriilejä hanskoja kuolleita tutkiessaan ja pesevänsä itsensä ennen naisen luokse palaamista, mutta se ei auttanut. Ajan mittaan se kaikki kävi mahdottomaksi. Hän oli siksi – ottaen huomioon myös 59 vuoden ikänsä – päättänyt luopua naisten jahtaamisesta. Hän osti englanninsetterin ja antoi sille nimen Bruce – koska jokin siinä muistutti Bruce Willisistä, ilmoittautui englanninsetterien omistajien kerhoon ja vaihtoi erilaiseen jahtiin. Kaksi jälkimmäistä valintaa syntyi sosiaalisesta tarpeesta. Metsästys sopi myös hänen aristokraattiseen englantilaiseen olemukseensa, ja hän näytti mielestään täydellisen komealta khakinvärissä metsästysvaatteissa ja hatussa. Samalla hän pääsi kulkemaan metsässä varhain aamulla, kun kaste yhä kimalteli hämähäkinseiteissä ja aamun usva syleili kylmänsinisenä puiden runkoja. Metsästyksen ei osallistunut juurikaan naisia, joten hänen harrastuksensa ei parantanut mahdollisuuksia sillä rintamalla. Mutta Brucelle oli löytynyt kumppani ja sillä oli jo katras pentuja, joten jonkinlaista perheellisäystä oli syntynyt.

Rikostutkija Roland Benito oli paikalla ja tervehti nyökkäämällä, kun Henry Leander pääsi kontin luokse. He eivät olleet tavanneet aikoihin, mutta tunnelma oli sellainen, että muodollinen nyökkäys riitti.

”Se on pieni tyttö”, Roland sanoi. Sanat kuulostivat varoitukselta.

Rikosteknisen osaston teknikko oli ryöminyt valkoisine suojaipukuineen ja muovipussit kengissään jätekonttiin kameran kanssa. Salamavalo välkkyi sisällä pimeässä. Kontti oli niin ahdas, etteivät he kaikki voineet mennä sisään yhtä aikaa. Lopulta tutkija kömpi ulos kontista nyökäten Rolandille sen merkiksi, että hän oli saanut työnsä valmiiksi. Oikeuslääkäri ryömi vaivalloisesti jätekonttiin sisään. Luukku oli noin metrin korkeudella maasta, ja jalka upposi jätteeseen, kun hän laskeutui. Jotain kosteaa tunkeutui toiseen sukkaan. Hän haistoi mädän hajun ja ajatteli rottia. Jos hän inhosi jotain yli kaiken muun, niin juuri rottia. Rotat kykenevät tuhoamaan ruumiin tunnistamattomaksi. Se sekä hidastaisi tunnistamista että olisi kamalaa katsella.

Hän sytytti taskulamppunsa. Tyttö oli aseteltu huolellisesti mustien jätäsäkkien päälle. Silmät tuijottivat jätekontin kanteen aivan kuin jokin ylhäällä olisi saanut katseen jähmettymään. Hän vilkaisi harkitsematta ylöspäin ja iski niskansa kontin kanteen. ”Ai saatana!” hän huudahti.

”Sattuiko jotain?” Roland kysyi ja työnsi päänsä luukusta sisään. Leander oli pudottanut taskulampun. Valokeila osui viistosti kuolleen tytön kasvoihin muodostaen kolkkoja varjoja kuten lasten pelotellessa toisiaan pimeässä valaisemalla kasvoja leuan alta.

Leander poimi taskulampun käteensä ja kyykistyi tytön viereen, sillä kivulias kokemus oli opettanut, ettei suorana seisomiseen ollut tilaa. Hän pyyhkäisi varovasti hiuksen pois tytön poskelta ja oli pudottaa taskulampun taas, sillä musta kovakuoriainen lähti kiireesti tytön korvasta ja piiloutui

mädäntyvien lehtien alle. Hänen kasvonsa jäykistyivät, kun hän tunnisti sen lajiksi *Necrodes littoralis* – jota kutsutaan myös ruumiinryöstäjäksi. Hyönteiset olivat olleet hänen harrastuksensa jo vuosia. Sekin oli useimmista naisista omituista. Hän oli sisustanut kellarinsa yhden nurkan hyllyillä ja hyllyköillä, jotka olivat täynnä lasipurkkeja ja vitriinilaatikoita hyönteisineen. Osan hän oli kerännyt itse luonnosta, kun taas toiset oli kasvatettu kellarissa niin, etteivät ne olleet koskaan olleet ulkona. Niiden vaistot ja elintavat olivat silti ennallaan, eikä muu kiinnostanut häntä. Hyönteinen voisi paljastaa paljon ruumiin löytämistä edeltävästä ajasta. Munat ja kotelot kehittyvät hyönteisiksi tarkan aikataulun mukaisesti. Hän oli perehtynyt aiheeseen ja painanut muistiin lukemalla paljon ja opiskelemalla, vaikka kehittymiseen vaikuttivat myös lämpötila ja ilmankosteus paikassa, johon ruumis oli päätynt. Hän valaisi jättekonttia ympäriinsä taskulampullaan. Tilan kosteutta ei ollut hankala päätellä, sillä sitä tiivistyi kontin laidoille. Kosteaa ja helteinen kesä ulkona teki sisätilan ilmanlaadusta erityisen. ”Kuinka pitkään hän on ollut kuollut?” Roland kysyi luukun ulkopuolelta, ja se sai Henry Leanderin katsomaan ylös.

”Rigor mortis on jo alkanut. Kuolonkankeus kehittyy kahdesta neljään tunnin kuluessa. Koko ruumis on jäykkä, joten olemme varmaankin kahdeksan tunnin kohdalla. Ruumis on niin pieni, että tarkka määrittäminen on vaikeaa. Osaan arvioida tarkemmin, kun saan hänet osastolle. Tyttö on noin kymmenvuotias. Kuristettu paljain käsin.”

Hän kohotti tytön kättä ja käänsi sen taskulampun valokeilaan.

”Näyttää siltä, että hänet oli sidottu aiemmin”, hän mutisi ja näytti narun jättämiä punaisia jälkiä tytön ranteissa. Roland käänsi katseensa muualle.

Henry Leander viipyi kontissa jonkin aikaa vaitonaisena. Roland tiesi vanhan ystävänsä tavat. He olivat työskennelleet yhdessä vuosia, ja hän tiesi oikeuslääkärin tutkivan nyt tyttöä kuin vainukoira, vaikkei ympäristö ollutkaan siihen paras mahdollinen, luoja paratkoon. Leander kipusi ulos jätekontista kuvotusta katseessaan. Roland ojensi kätensä avuksi.

”Hyi hitto, millaiseen paikkaan lapsi on jätetty!”

Roland ei sanonut mitään. He olivat molemmat nähneet kaikenlaista – varsinkin yhteisinä vuosinaan Kööpenhaminassa – mutta siitä oli onneksi jo aikaa, kun tällainen tapaus oli päätynyt työpöydälle.

Poliisin punavalkoinen nauha lepatti tuulessa jätekontin ympärillä. Miehet lähtivät askeltamaan. Leander riisui siniset lateksihanskat ja laski kasvomaskin leuan alle. Molemmat pysyivät vaiti ajatellen vain jätekontissa näkemäänsä.

Roland Benito sytytti tupakan heti miesten päästyä löytöpaikalta ja katseli Leanderia samalla, kun siristi silmiään savun takia. Kuollut lapsi oli hänelle pahin mahdollinen asia, jota voisi joutua katsomaan.

”Löysitkö jotain tärkeää?” hän kysyi.

”Suojapuku, hanskat ja kasvomaski olivat kuin pilaa. Siellä on kaikkea sontaa, haravointijätettä ja vaikka mitä muuta paskaa. Meidän pitää käydä kontti läpi sitten, kun tyttö on haettu pois.”

Roland nyökkäsi. ”Tietenkin.” Hän imaisi tupakasta savut.

Pitkin Edwin Rahrs Vejtä oli pysäköity luvatta, ja ikkunoiden läpi tai autojen vierestä seurattiin herkeämättä jätekontin

Huippusuositun rikossarjan ensimmäinen osa Viveca Stenin ja Karin Slaughterin tapaan.

Sateisena ja viileänä kesäpäivänä kymmenvuotias tyttö löytyy murhattuna jätekontista Aarhusin esikaupunkialueelta. Poliisin rikostutkija Roland Benito määrätään saman tien tutkimaan tapausta.

Toimittaja Anne Larsen ja valokuvaaja Kamilla Holm tekevät tapauksesta juttua Dagens Nyheter -lehdelle. Mitä enemmän he perehtyvät murhaan, sitä syvemmälle he sotkeutuvat tapaukseen itsekin. Pian selviää, että rikos liittyy netin chattipalstaan, jossa murhatulla tytöllä oli profili. Murhaajan etsintä alkaa.

Panokset kovenevat, kun uhrin paras ystävä yllättäen katoaa. Myös hänellä oli profili sivustolla. Myös hän valehteli ikänsä.

NUKKELAPSI on kylmäävä rikoskirja internetin pimeästä puolesta, missä kukaan ei tiedä, kuka käyttäjänimen suojissa piileksii.

Inger Gammelgaard Madsen on yksi Tanskan suosituimpia rikoskirjailijoita. Hänet tunnetaan erityisesti menestyneestä Roland Benito -dekkarisarjastaan. Aina luovaa työtä tehnyt Madsen oli graafinen suunnittelija ennen paluutaan ensirakkautensa, kirjoittamisen pariin. Poliisintyö ja rikostekninen tutkimus on aina kiehtonut Madsenia, ja kaikki hänen kirjansa ovatkin saaneet inspiraationsa tosielämän rikoksista.